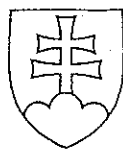

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

Pr. č. SŽ 33/2005-42
21 DEC. 2005
3158
LJ

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Tatiany Aschenbrennerovej a členov senátu JUDr. Anny Elexovej a JUDr. Ing. Miroslava Gavalca, v právnej veci navrhovateľa : **FLASH PREŠOV, spol. s r.o.**, IČO : 31 654 941, so sídlom Svätoplukova č. 2, 080 01 Prešov, zast. JUDr. Ernestom Valkom, PhD., advokátom so sídlom Búdkova 26, 811 04 Bratislava, proti odporkyňi : **Rada pre vysielanie a retransmisiu** so sídlom Námestie SNP č. 12, 811 06 Bratislava, o opravnom prostriedku navrhovateľa proti rozhodnutiu odporkyne č. R/74/ZŽL/02/2005 zo dňa 22.02.2005 vydaného v správnom konaní č. 371-LO/D-2640/2004, takto

rozhodol :

Najvyšší súd Slovenskej republiky **potvrdzuje** rozhodnutie Rady pre vysielanie a retransmisiu z 22. februára 2005 č. R/74/ZŽL/02/2005.

Navrhovateľovi sa právo na náhradu trov konania **neprižnáva**.

Odôvodnenie :

Rozhodnutím č. : R/74/ZŽL/02/2005 vydaným v správnom konaní č. 371-LO/D-2640/2004 dňa 22.02.2005 zamietla odporkyňa v zmysle § 52 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z.z. o vysielaní a retransmisii (ďalej v texte rozhodnutia len „zák. č. 308/2000 Z.z.“) žiadosť navrhovateľa o predĺženie licencie na rozhlasové vysielanie s odôvodnením, že uvedená žiadosť nebola podaná

v lehote najskôr 20 mesiacov a najneskôr 19 mesiacov pred zánikom licencie účastníka. (V preskúmvanej veci je deň zániku licencie deň 28.12.2005.) Ďalej odporkyňa uviedla, že nakoľko žiadosť navrhovateľa neobsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti, bolo konanie prerušené s tým, že navrhovateľ postupne vyčítané nedostatky odstránil (k 04.02.2005 a následne k 11.02.2005). Vo vzťahu k nedodržaniu lehoty účastníkom odporkyňa po podrobnej právnej analýze rozdielov medzi procesnými a „hmotno-právnymi lehotami uviedla, že lehotu stanovenú v § 52 ods. 1 písm. a) zák. č. 308/2002 Z.z. a jej účinky vyhodnotila ako procesno-právnu lehotu, a keďže navrhovateľ nepožiadaval v zmysle § 28 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej v texte rozsudku len „Správny poriadok“) o odpustenie zmeškania tejto lehoty, odporkyňa rozhodla.

Vo včas podanom odvolaní z 21.03.2005 proti hore uvedenému rozhodnutiu odporkyne navrhovateľ prostredníctvom svojho právneho zástupcu poukázal na to, že odporkyňa odôvodnenie svojho rozhodnutia formulovala v rozpore s § 46 a § 47 Správneho poriadku neúplne, nesprávne, nekonkrétne a nepreskúmateľne s podporným odkazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 4 SŽ 150/02, lebo napadnuté rozhodnutie nespĺňa podmienku, že je založené na báze aplikácie príslušného všeobecne záväzného právneho predpisu a musí byť jeho logickou interpretáciou a aplikáciou. Takisto navrhovateľ spochybnil možnosť uplatniť diskrečnú právomoc odporkyne vo vzťahu k ust. § 52 ods. 5 zák. č. 308/2002 Z.z..

Ďalej sa navrhovateľ veľmi podrobne zaoberal argumentáciou odporkyne týkajúcou sa procesných a hmotno-právnych lehôt, pričom s odkazom na niektoré závery českej právnickej verejnosti ako aj na nález Ústavného súdu Českej republiky č. I. ÚS 244/04 dospel k záveru, že odporkyňa bola povinná vydať rozhodnutie o predĺžení platnosti licencie na základe žiadosti navrhovateľa.

Z vyjadrenia odporkyne zo dňa 20.05.2005 k žalobe vyplýva, že k rozhodnutiu dospela na základe zistenia, že navrhovateľ zmeškal lehotu na podanie žiadosti o predĺženie licencie. Ďalej odporkyňa polemizovala s argumentmi navrhovateľa uvedenými vo vzťahu k § 52 zák. č. 308/2002 Z.z.. Záverom upozornila konajúci súd na tú skutočnosť, že právny zástupca navrhovateľa sa ako člen odporkyne zúčastnil na parciálnom hlasovaní

o prerušení predmetného správneho konania, a to dokonca v pozícii spravodajcu tohto konania.

Navrhovateľ zaslal následne svoje vyjadrenie zo 04.07.2005, v ktorom poukázal najmä na to, že samotné odôvodnenie odporcu je nezrozumiteľné, lebo vo vyjadrení k opravnému prostriedku sa snažil „dodôvodniť“ svoje napadnuté rozhodnutie, čo navrhovateľ označil ako postup v rozpore so zákonom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako súd vecne príslušný rozhodovať o opravnom prostriedku v tejto veci (§ 52 ods. 6 zák. č. 308/2000 Z.z. v spoj. s ust. § 246 ods. 2 písm. a) a § 250l a nasl. O.s.p.) preskúmal napadnuté rozhodnutie ako aj jemu predchádzajúce správne konanie v rozsahu a z dôvodov uvedených v opravnom prostriedku postupom podľa Tretej hlavy Piatej časti zákona č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (v texte rozsudku len „O.s.p.“). Po zistení, že opravný prostriedok bol podaný oprávnenou osobou (právnym zástupcom účastníka konania) v zákonnej lehote (§ 52 ods. 6 zák. č. 308/2000 Z.z.), nariadil vo veci pojednávanie (§ 250q ods. 1 O.s.p.) a po jeho verejnom vykonaní dospel k záveru, že opravný prostriedok nie je dôvodný, pretože napadnuté rozhodnutie je vydané v súlade so zákonom, a preto preskúmané rozhodnutie podľa 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil.

Najvyšší súd z predloženého administratívneho spisu zistil, že licencia č. R/74 zo dňa 19.10.1999 bola navrhovateľovi vydaná s platnosťou do 28.12.2005. Žiadosť o predĺženie jej platnosti na dobu 8 rokov, a to odo dňa 29.12.2005, bola odporkyni doručená dňa 06.12.2004.

Nakoľko podľa § 52 ods. 1 písm. a) zák. č. 308/2002 Z.z. v znení platnom v čase posudzovania žiadosti medzi práva vysielateľa s licenciou patrí právo požiadať Radu pre vysielanie a retransmisiu o predĺženie platnosti licencie, na ktorej základe vysiela, s podmienkou, že túto žiadosť uvedený vysielateľ terestriálneho vysielania rozhlasovej programovej služby doručí Rade pre vysielanie a retransmisiu najskôr 20 mesiacov a najneskôr 19 mesiacov pred zánikom svojej licencie, bola žiadosť o predĺženie platnosti licencie podaná oneskorene. V súlade so zákonom mala byť doručená v období od 28.04.2004 do 28.05.2004.

Subjektívneho práva, využitie ktorého je zákonom obmedzené iba na existenciu právne významnej udalosti, tzn. vznik zákonnej lehoty, nie je možné

sa dovolávať po uplynutí uvedenej lehoty, lebo potom toto subjektívne právo bezpochyby zaniká a jeho využitie je pre subjekt práva z uvedeného dôvodu nedostupné.

Najvyšší súd k polemike, ktorá medzi odporkyňou a navrhovateľom vo vzťahu k charakteru lehoty vymedzenej v § 52 ods. 1 písm. a) zaznela, iba uvádza, že odporkyňa zjavne nesprávne zaradila túto lehotu medzi procesno-právne lehoty a následne z toho vyvodila nesprávny právny názor, že je možné zmeškanie takejto lehoty odpustiť. Takto aj odôvodňovala svoje procesné správanie, ktoré vyústilo do rozhodnutia o prerušení konania za účelom doplnenia všetkých náležitostí potrebných na meritórne rozhodnutie vo veci.

Uvedené procesné pochybenie však svojou intenzitou a ani následkami nepostihuje preskúmané rozhodnutie natoľko, aby malo vplyv na zákonnosť rozhodnutia samotného. Preto Najvyšší súd na tieto vady v zmysle § 250i ods. 3 v spojení s § 250l ods. 2 O.s.p. neprihliadol, hoci ich navrhovateľ v konaní namietal.

Vo vzťahu k podporným argumentom navrhovateľa, ktoré sa týkajú záverov českej právnickej verejnosti, Najvyšší súd konštatuje, že tieto závery predstavujú platformu často s rôznymi závermi, ktoré nie sú celkom totožné so slovenským právnym poriadkom, a preto niektoré zovšeobecňujúce názory popredných predstaviteľov českej právnickej verejnosti (Škárová, Eliáš alebo Plíva) treba veľmi starostlivo skúmať.

Taktiež vo vzťahu k podporným argumentom navrhovateľa týkajúcim sa citovania právnych názorov cudzieho ústavného súdu, Najvyšší súd uvádza, že takéto rozhodnutia nie sú pre Najvyšší súd podľa § 135 O.s.p. záväzným usmernením.

Najvyšší súd sa oboznámil s týmito argumentmi, a po zvážení, že k prejednáwanej veci sa nevzťahujú, sa nimi ďalej nezaoberal.

Záverom Najvyšší súd uznáva čiastočne argumentáciu navrhovateľa, že odporkyňa nezvolila celkom jednoduchú a prehľadnú štruktúru odôvodnenia svojho rozhodnutia, ale napriek týmto faktom nič nemení na skutočnosti, že z odôvodnenia rozhodnutia jasne vyplýva, že žiadosť navrhovateľa bola zamietnutá pre nedodržanie zákonnej lehoty navrhovateľom.

Ďalšie námietky navrhovateľa týkajúce sa výkladu jednotlivých ustanovení zák. č. 308/2002 Z.z. o pripustení predĺženia platnosti licencie navrhovateľa Najvyšší súd vyhodnotil ako irelevantné pre toto konanie, lebo márne uplynutie zákonnej lehoty na uplatnenie práva znemožnilo navrhovateľovi tieto námietky uplatniť.

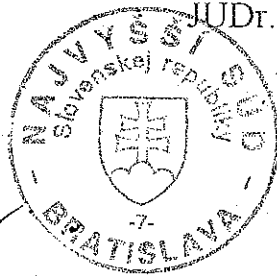
Vzhľadom na uvedené skutkové zistenia a právne závery, po náležitom zvážení všetkých okolností namietaných navrhovateľom Najvyšší súd SR potvrdil odvolaním napadnuté rozhodnutie odporkyne ako vecne správne.

Najvyšší súd nepriznal právnemu zástupcovi navrhovateľa náhradu trov tohto súdneho konania, lebo podľa § 250l ods. 2 v spojení s § 250k ods. 1 O.s.p. iba úspešný navrhovateľ má právo na úplnú náhradu trov tohto konania.

Poučenie : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave dňa 21.10.2005

JUDr. Tatiana Aschenbrennerová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Aschenbrennerová